

אני כאן, בזכות קריאת שמע שעל המיטה

כדאי לך,
כדאי לך להגיד "שמע-ישראל שעל המיטה"
זאת תפילה מאוד יקרה, נכדתי.
בזכות התפילה הזאת אני פה ליד מיטתך.
אספר לך סיפור מחיי:

זה היה לפני שנים רבות, בזמן השואה.
הייתי בת 4.

אימי החביאה אותי
במינזר "סאן-פטר" שליד ליטא.
"עד שאחזור" היא אמרה.

"ובינתיים זיכרי!
את יהודיה,
בת לעם נבחר,
בת לעם ישראל!"

הם מקנאים, הגויים.
הם רוצים להשמיד אותנו.
צריך להסתתר, אין ברירה.
שמרי על עצמך, הקשיבי לנזירות.
ילמדו אותך פה דת אחרת.
הסתירי במשך היום את יהדותך,
את נשמתך הטהורה.
ובלילה, אחרי כיבוי האורות,
התפללי לאבינו שבשמיים,
שישמור ויגן עליך
ושישלח את מלאכיו הטובים:
גבריאל, מיכאל, רפאל, ואוריאל
שילוו אותך ושישמרו עליך גם מחר.

"אני הולכת ילדתי

וכשאחזור אני רוצה לראות אותך, ילדתי
כמו שעזבתיך- יהודיה. בת ישראל חזקה"
היא עזבה ללא שוב. חיכיתי לה.
עשיתי את מה שביקשה .

לימדו אותי דת אחרת.
ניסו.

לא הצליחו.

ואת יודעת למה?

כן ...

בזכות-"שמע-ישראל שעל המיטה "
שכל ערב הייתי מתפללת מתחת לשמיכה .

ואז,

ערב אחד

לפני כיבוי אורות,

הוא הופיע...

לקח כיסא קטן ועמד עליו באמצע החדר.
הוא היה גבוה עם זקן ארוך לבן וכובע שחור,
כמו סבא שלך .
הוא עמד על הכיסא, הסתכל עלינו ושתק.
שתק.

הנזירות היו בפתח.

גם הן הסתכלו.

ופתאום,

בשקט

התחיל לבכות ולבכות.

הדמעות ירדו לו על הזקן.

הן הזכירו לי יהלומים.

ואז-

בשקט הוא התחיל לשיר:

"שמע-ישראל השם אלוקינו ...

"המלאך הגואל אותי ...

המלאך הגואל אותי מכל רע ..."

הצטרפתי גם אני

לשירת הנצח של המלאך הזה

לשירת הנצח שלי

ושל העם שלי.

הצטרפתי לבכי

גם המלאכים בכו,

המלאך גבריאל ואוריאל

בכי של תקומה, תקווה וגאולה .

קמנו מהמיטות

אני ואנט פטריסיה ומרים

וכל מי שהיתה לה נשמה יהודית.

רצנו אליו, סובבנו אותו

כמו המלאכים שסובבו אותנו תמיד.

וכך

יד ביד

בבכי ובשירה,

עזבנו את המנזר

עם המלאך שבא להחזיר אותנו

הביתה.

לעם ישראל .

את מבינה עכשיו נכדתי?

אז בואי נאמר ביחד,

עם היד על העיניים:

"שמע ישראל השם ..."

המלאך הגואל אותי מכל רע ..."

הרקע ההסטורי :

במלחמת העולם השנייה מאות ילדים יהודים נמסרו ע'י הוריהם לשכניהם הגויים שהבטיחו להם תמורת תשלום לטפל ולהחביא את הילדים מפני הנאצים. הרבה מהילדים הללו מהר מאוד נמסרו למנזרים ברחבי אירופה, שם התבוללו ולמדו את אורח החיים הנוצריים. למעשה, הם לא ידעו מאומה מיהדותם. לאחר סיום מלחמת העולם השנייה הרב הרצוג החל במסע חיפושים אחר הנשמות המפוזרות, הוא קיבל מידע על מנזר שאמורים להיות בו כמאה ילדים יהודיים. הוא נפגש עם ראש המנזר וביקש ממנו למסור בידו את הילדים על מנת להחזירם הביתה. ראש המנזר סירב בכל תוקף וטען שמדובר בילדים שהגיעו בגיל צעיר מאוד ואין זכר ליהדותם. הוא הראה לו את הילדים ענודים בצלבים ושאל, האם הוא מבחין בילד יהודי? הרב הרצוג ביקש מראש המנזר דקה אחת על מנת להבדיל בין הילדים היהודים לגויים. בזמן הארוחה הסכים ראש המנזר אך, לדקה אחת בלבד. נעמד הרב הרצוג פתאום וזעק מעמקי נשמתו: "שמע ישראל" ... מיד כמאה ילדים רצו לעברו וזעקו כל אחד בשפתו- "אמא" ...